

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 921

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 18 decembrie 2014

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 567 din 16 octombrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 și 4 și a celor ale art. 16 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat	2-4	194.	— Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor privind modificarea art. 6 din Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 64/2007 pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind organizarea și desfășurarea activității de control oficial sanitar-veterinar efectuat de către personalul de specialitate în unitățile care produc alimente de origine animală
Decizia nr. 585 din 21 octombrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal	4-6		
Decizia nr. 597 din 21 octombrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 alin. (4) și art. 167 alin. (3) din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 48 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru	6-9	196.	— Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor privind modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 113/2008 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru organizarea și desfășurarea activității de control oficial în unitățile de prelucrare, procesare, depozitare, transport, valorificare și comercializare a produselor și subproduselor alimentare de origine nonanimală
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
M.127. — Ordin al ministrului apărării naționale pentru modificarea și completarea Normelor metodologice privind exercitarea auditului public intern în Ministerul Apărării Naționale, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M. 67/2014	10-11		14-15
M.128. — Ordin al ministrului apărării naționale pentru modificarea Ordinului ministrului apărării naționale nr. M.36/2009 privind aprobarea bunurilor și serviciilor ce se pot pune la dispoziția forțelor armate străine care intră, staționează, desfășoară operațiuni sau tranzitează teritoriul României.....	11-13	982.	— Ordin al ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură pentru modificarea anexei nr. 7 la Regulamentul privind atribuirea dreptului de gestionare a faunei cinegetice, aprobat prin Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 1.221/2010

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 567**

din 16 octombrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 și 4 și a celor ale art. 16 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat

Augustin Zegrean	— președinte
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 și 4 și a celor ale art. 16 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, excepție ridicată de Societatea Comercială „Emfor Montaj” — S.A. din București în Dosarul nr. 4.554/197/2010 al Judecătoria Brașov. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 330D/2014.

2. La apelul nominal se prezintă, personal, partea George Burghiu. Lipsesc autoarea excepției de neconstituționalitate și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. Astfel, arată că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat în repetate rânduri asupra textelor de lege criticate din Legea nr. 85/1992, statuând, de fiecare dată, că acestea sunt în concordanță cu Legea fundamentală. În acest sens, invocă Decizia nr. 246/2014 și depune note scrise la dosar.

4. Reprezentantul Ministerului Public, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, concretizată prin Decizia nr. 246/2014, pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 23 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 4.554/197/2010, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 și 4 și a celor ale art. 16 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Emfor Montaj” — S.A. din București într-o cauză civilă având ca obiect „obligația de a face”.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că este o societate comercială cu capital integral privat, care nu a fost înființată prin reorganizarea

fostelor unități socialiste în societăți comerciale și nici nu a dobândit proprietatea asupra unor construcții edificate înainte de anul 1989 prin privatizare, fiind înființată în anul 2000. Menționează că a achiziționat, prin cumpărare de pe piața liberă, un imobil — bloc de locuințe construit înainte, de anul 1989, în scopul efectuării de comerț și al obținerii de profit din activitatea de închiriere. În acest context, apreciază că prevederile art. 7 alin. 1 și 4, precum și cele ale art. 16 din Legea nr. 85/1992, republicată, înainte de modificarea acestora din urmă prin Legea nr. 244/2011, sunt neconstituționale „dacă cel obligat la a vinde un imobil, intrat sub incidența legii, este o societate comercială, care nu a fost privatizată și a luat ființă după anul 1991 și care a cumpărat imobilul de pe piața liberă”. Arată că, în situația în care se face aplicarea prevederilor art. 7 alin. 1 și 4 și a celor ale art. 16 din Legea nr. 85/1992, înainte de apariția Legii nr. 244/2011, s-ar ajunge la un preț de vânzare derizoriu, care ar face imposibilă continuarea activității comerciale. În acest context, autoarea excepției susține că, în situația în care, dimpotrivă, statul ar dori să vândă o locuință, aceasta s-ar realiza conform Legii locuinței nr. 114/1996, la valoarea de construcție a locuinței, și nicidecum la un preț infim, precum în cazul Legii nr. 85/1992.

7. **Judecătoria Brașov** consideră că prevederile art. 7 alin. 1 și 4 și cele ale art. 16 din Legea nr. 85/1992 sunt în concordanță cu dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5), art. 44 și art. 45, coroborate cu cele ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, invocă jurisprudența instanței de contencios constituțional, prin care s-a statuat că prevederile art. 7 din actul normativ amintit „consacră o normă de justiție socială, chiriașii având posibilitatea să cumpere locuințele la construirea cărora au contribuit, direct sau indirect, în vechiul regim statal-juridic”. De asemenea, arată că, „prin vânzarea locuințelor închiriate la un preț de protecție socială, societățile comerciale privatizate care au devenit proprietare ale unor astfel de bunuri nu sunt puse în situația de a suporta o sarcină exorbitantă care să afecteze însăși substanța dreptului de proprietate privată, întrucât obiective legitime, de utilitate publică, precum cele ce urmăresc măsuri de reformă economică sau justiție socială, pot milita pentru o rambursare inferioară valorii de piață a bunului”.

8. În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1) și (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 7 alin. 1 și 4 și cele ale art. 16 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 15 iulie 1998, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 7 alin. 1 și 4 din Legea nr. 85/1992 prevăd că: „*Locuințele construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, altele decât locuințele de intervenție, vor fi vândute titularilor contractelor de închiriere, la cererea acestora, cu plata integrală sau în rate a prețului, în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi. [...]*”

Evaluarea și vânzarea locuințelor prevăzute la alin. 1 și 2 și la art. 1 alin. 1, pentru care nu s-au încheiat contracte de vânzare-cumpărare până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se vor face în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi, completate cu prevederile referitoare la coeficienții de uzură din Decretul nr. 93/1977, la un preț indexat în funcție de creșterea salariului minim brut pe țară la data cumpărării, față de cel existent la data intrării în vigoare a Legii nr. 85/1992.”

În ceea ce privește art. 16 din același act normativ, Curtea reține că autoarea excepției a invocat neconstituționalitatea acestui text de lege, în forma sa inițială, care stabilea că: „*Anexa nr. 1 la Decretul-lege nr. 61/1990 se completează cu prețurile de vânzare ale locuințelor cu confort redus, prevăzute în anexă, care face parte integrantă din prezenta lege.”*

Art. 16 din Legea nr. 85/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a fost modificat de art. I din Legea nr. 244/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 884 din 14 decembrie 2011, în prezent, acest articol statuând că: „*Valoarea de vânzare a locuinței se calculează raportat la prețul pieței de către un expert autorizat, în condițiile legii.”*

12. În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autoarea excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitor la statul de drept, art. 44 alin. (1)—(3) privind dreptul de proprietate privată și art. 45 referitor la libertatea economică. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la protecția proprietății.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că reglementarea legală criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și convenționale, având motivări similare, prilej cu care a statuat că prevederile art. 7 și cele ale art. 16 din Legea nr. 85/1992 sunt constituționale.

14. Astfel, referitor la prevederile art. 7 alin. 1 și 4 din Legea nr. 85/1992, prin Decizia nr. 246 din 29 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 499 din 4 iulie 2014, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile de lege criticate sunt constituționale în raport cu criticile formulate, statuând totodată că acestea consacră o normă de justiție socială, întrucât dau posibilitatea chiriașilor să cumpere locuințele la construirea cărora au contribuit direct sau indirect în vechiul sistem statal-juridic. Prin aceeași decizie, Curtea a reținut că, deși în proprietatea societăților comerciale sau a regiilor autonome au intrat și locuințele construite din fondurile

proprii în condițiile contractului de privatizare, legiferarea, ulterior adoptării Constituției, a posibilității ca fiecare chiriaș al unei asemenea locuințe să devină proprietar nu poate fi privită decât ca o limitare legală a dreptului de proprietate al persoanelor juridice respective, limitare care este conformă dispozițiilor art. 44 din Constituție și ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

15. De asemenea, Curtea a reținut că obligația de vânzare către chiriași, prevăzută de dispozițiile Legii nr. 85/1992, este o obligație *in rem*, instituită în considerarea obiectului (locuința construită din fondurile unității economice sau bugetare), iar nu o obligație *in personam*, reglementată în considerarea subiectului, societatea comercială în al cărei patrimoniu a intrat locuința respectivă. În același sens, s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 3 din 18 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 3 aprilie 2013, referitoare la soluționarea unui recurs în interesul legii, statuând că nu pot fi reținute ca impedimente la vânzare nici schimbarea structurii capitalului social al fostelor unități economice sau bugetare de stat din ale căror fonduri s-au construit locuințele respective anterior intrării în vigoare a Legii nr. 85/1992 și nici obiectul de activitate al societăților comerciale astfel constituite.

16. În ceea ce privește prevederile art. 16 din Legea nr. 85/1992, autoarea excepției susține că acestea sunt neconstituționale, „dacă cel obligat la a vinde un imobil, aflat sub incidența legii, este o societate comercială care nu a fost privatizată, ci a luat ființă după anul 1991, cumpărând imobilul de pe piața liberă”.

17. Curtea reține că soluția legislativă a vânzării către chiriași a locuințelor construite din fondurile statului sau din fondurile unităților economice ori bugetare de stat a făcut obiectul mai multor reglementări legale, exemplu fiind în acest sens Decretul-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 8 februarie 1990, sau Legea nr. 85/1992. Curtea observă că un element esențial și comun al tuturor reglementărilor legale incidente era acela al persoanelor ce puteau deveni cumpărători în temeiul acestor legi, acestea fiind, de regulă, cele care le ocupau în calitate de chiriași. De asemenea, prețul de vânzare al locuințelor era reglementat prin lege, fiind stabilit, așa cum s-a statuat în jurisprudența Curții Constituționale, într-un quantum care să permită chiriașilor să își poată exercita efectiv dreptul la cumpărarea locuințelor.

18. Curtea observă că, prin Legea nr. 244/2011 care a modificat art. 16 din Legea nr. 85/1992, legiuitorul a renunțat să mai acorde beneficiul vânzării acestor locuințe la un preț stabilit prin lege, instituirea unui mod de calcul al valorii de vânzare a acestor locuințe prin raportare la prețul pieței, stabilit de la caz la caz de către un expert autorizat, cu consecința creșterii semnificative a prețului de vânzare. În acest context, autoarea excepției de neconstituționalitate apreciază că prin aplicarea în cauză a prevederilor art. 16 din Legea nr. 85/1992, în forma lor inițială, „s-ar ajunge la un preț de vânzare derizoriu, care ar face imposibilă continuarea activității comerciale”.

19. Față de critica formulată, practica Curții Constituționale este constantă în a statua că situația diferită în care se află cetățenii în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului *tempus regit actum* nu poate fi privită ca fiind neconstituțională. În același sens, Curtea a constatat faptul că reglementările juridice succesive pot prezenta în mod firesc diferențe determinate de condițiile obiective în care au fost adoptate.

20. Astfel, prin Decizia nr. 61 din 11 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 17 aprilie 2014, „în legătură cu prețul de vânzare al locuințelor ce fac obiect de reglementare al Legii nr. 85/1992, republicată, cu

modificările și completările ulterioare, în jurisprudența Curții Constituționale s-a reținut că problema prețului de vânzare al locuințelor nu privește constituționalitatea textului criticat, fiind una de opțiune legislativă”. Curtea a reținut astfel că „legiuitorul este suveran în adoptarea unor norme cu caracter social, atunci când condițiile economice sau sociale o impun, însă, în egală măsură, este liber să reglementeze diferit aceleași raporturi sociale, ținând cont de evoluția temporală a realităților sociale”, astfel încât succesiunea în timp a reglementării legale incidente unei anumite situații juridice și diferențele implicite de regim juridic aplicabil destinatarilor normelor legale nu contravin Legii fundamentale.

23. Pentru argumentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „Emfor Montaj” — S.A. din București în Dosarul nr. 4.554/197/2010 al Judecătorei Brașov și constată că prevederile art. 7 alin. 1 și 4 și cele ale art. 16 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Brașov și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 octombrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 585

din 21 octombrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal, excepție ridicată de Costel Pavel în Dosarul nr. 34/44/2013 al Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 292D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că, prin Decizia nr. 508/2014, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 159 alin. (3) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care se aplică tuturor inculpaților trimiși în judecată înaintea datei intrării în vigoare a Codului penal și pentru care la acea dată momentul citirii actului de sesizare a instanței fusese depășit.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 25 martie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 34/44/2013, **Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal**. Excepția a fost ridicată de Costel Pavel cu ocazia soluționării apelului formulat într-o cauză penală în care s-au pus în discuție aplicarea dispozițiilor art. 5 din noul Cod penal și schimbarea încadrării juridice a faptei din

infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. 1, 2, 3 și 5 din Codul penal din 1969 în infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 244 alin. (1) și (2) din noul Codul penal.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 159 alin. (3) din Codul penal încalcă principiile constituționale privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, în măsura în care condiționează constatarea de către instanță a împăcării părților și, implicit, a încetării procesului penal de nedepășirea momentului procesual al citirii actului de sesizare a instanței, întrucât beneficiul reglementării criticate aparține doar unei anumite categorii de inculpați, care este stabilită arbitrar în funcție de stadiul procesual. Astfel, inculpații în cazul cărora a fost depășit momentul procesual al citirii actului de sesizare a instanței sunt discriminați prin aceea că sunt exceptați de la beneficiul normei criticate, cu toate că nu le pot fi imputate aspectele legate de celeritatea procesului. Stabilirea unui criteriu aleatoriu și exterior persoanei inculpatului, de care depinde acordarea beneficiului în discuție, este în contradicție cu principiile egalității în fața legii, dreptului la un proces echitabil și împlinirii justiției. În acest sens, face trimitere la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 573/2011.

6. **Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori** apreciază că excepția de neconstituționalitate este fondată și că dispozițiile art. 159 alin. (3) din Codul penal sunt neconstituționale în măsura în care înlătură aplicarea legii penale mai favorabile. Arată că în acest sens este, de altfel, și jurisprudența Curții Constituționale, considerentele Deciziei nr. 1.470/2011 referitoare la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 320¹ din Codul de procedură penală din 1968 fiind pe deplin valabile și în cazul art. 159 alin. (3) din noul Cod penal. Consideră că, deși legiuitorul nu a prevăzut care este calea de urmat în cazul inculpaților trimiși în judecată înainte de 1 februarie 2014 pentru infracțiuni pentru care, potrivit Codului penal anterior, împăcarea părților nu înlătura răspunderea penală, iar în reglementarea noului Cod penal pot fi exonerati de răspundere penală, depășirea momentului procesual al citirii actului de sesizare nu exclude incidența principiului aplicării legii penale mai favorabile. În cazul acestei situații tranzitorii trebuie să se țină seama de caracterul mai favorabil al legii penale noi, având în vedere incidența unei cauze care înlătură răspunderea penală. Prin urmare, instanța apreciază că dispozițiile art. 159 alin. (3) din noul Cod penal sunt constituționale în măsura în care se înțelege că, până la încetarea stării de tranziție, în virtutea principiului constituțional al retroactivității legii penale mai favorabile, aceste dispoziții se aplică tuturor inculpaților care au fost trimiși în judecată înainte de intrarea în vigoare a noului Cod penal, care au depășit momentul procesual al citirii actului de sesizare a instanței.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 159 alin. (3) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu împiedică aplicarea legii penale mai favorabile faptelor săvârșite sub imperiul legii vechi, adică faptelor săvârșite anterior datei de 1 februarie 2014, data intrării în vigoare a noului Cod penal, în cauzele în care s-a depășit momentul procedural al citirii actului de sesizare a instanței. Apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt de imediată aplicare și afectează principiul legii penale mai favorabile și egalitatea cetățenilor în fața legii prin aceea că retroactivează, fiind aplicabile discriminator faptelor săvârșite sub imperiul legii vechi. În jurisprudența Curții

Constituționale, determinarea caracterului „mai favorabil” are în vedere o serie de elemente, cum ar fi: cuantumul sau conținutul pedepselor, condițiile de incriminare, cauzele care exclud sau înlătură răspunderea penală, influența circumstanțelor atenuante sau agravante, normele privitoare la participare, tentativa, recidiva etc. (Decizia Curții Constituționale nr. 1.483/2011). Așa fiind, criteriile de determinare a legii penale mai favorabile au în vedere atât condițiile de incriminare și de tragere la răspundere penală, cât și condițiile referitoare la cauzele care înlătură răspunderea penală, în speță, prin împăcarea părților. În conformitate cu art. 5 alin. (1) din noul Codul penal, „*În cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă*”. Or, unul din criteriile care se are în vedere la stabilirea în concret a legii penale aplicabile în situația succesiunii de legi în timp este acela al intervenției unui caz de înlăturare a răspunderii penale, împrejurare în care se va aprecia ca fiind mai blândă legea penală care permite înlăturarea răspunderii penale ca efect al împăcării părților. Prin înlăturarea răspunderii penale se înlătură și acțiunea penală, dar acesta este un efect derivat, de ordin procesual, ce decurge din primul efect, din înlăturarea răspunderii penale, efect de ordin material. Prin urmare, împăcarea părților apare ca o cauză de înlăturare a răspunderii penale și, pe cale de consecință, ca o cauză de înlăturare sau de neaplicare a pedepsei. Această cauză face să înceteze dreptul de a trage la răspundere penală. De altfel, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 1.483/2011, a decis că o dispoziție penală este neconstituțională în măsura în care nu permite aplicarea legii penale mai favorabile tuturor situațiilor juridice născute sub imperiul legii vechi și care continuă să fie judecate sub legea nouă, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că, potrivit art. 15 alin. (2) din Constituție, „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile*”. Prin urmare, ori de câte ori există norme penale mai favorabile, acestea vor fi aplicabile fie retroactivând, fie ultraactivând (Decizia Curții Constituționale nr. 1.092/2012).

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 159 alin. (3) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 24 iulie 2009. Textul de lege criticat are următorul cuprins: „*Împăcarea produce efecte numai cu privire la persoanele între care a intervenit și dacă are loc până la citirea actului de sesizare a instanței.*”

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și ale art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 508 din 7 octombrie 2014*), nepublicată încă la data pronunțării prezentei decizii, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 159 alin. (3) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care se aplică tuturor inculpaților trimiși în judecată înaintea datei intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 și pentru care la acea dată momentul citirii actului de sesizare a instanței fusese depășit. Având în vedere că decizia mai sus menționată a fost pronunțată la un moment ulterior sesizării instanței constituționale în prezenta cauză, Curtea, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, constată că excepția de

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal a devenit inadmisibilă.

14. În legătură cu efectele prezentei decizii, Curtea reține că, potrivit prevederilor art. 147 alin. (4) din Constituție, coroborate cu cele ale art. 11 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, deciziile instanței de contencios constituțional au putere numai pentru viitor, iar dreptul de a formula cerere de revizuire, potrivit art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, îl au doar părțile din cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate.

15. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal, excepție ridicată de Costel Pavel în Dosarul nr. 34/44/2013 al Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 octombrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

*) Decizia Curții Constituționale nr. 508 din 7 octombrie 2014 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 843 din 19 noiembrie 2014.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 597 din 21 octombrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 alin. (4) și art. 167 alin. (3) din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 48 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 alin. (4) și art. 167 alin. (3) din Codul de

procedură civilă, precum și ale art. 48 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Enel Energie” — S.A. din București în Dosarul nr. 9.134/256/2013 al Judecătoriei Medgidia și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 504D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Arată că dispozițiile legale criticate dau expresie dreptului de apărare și sunt în favoarea reclamantului care a obținut o hotărâre judecătorească.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 22 mai 2014, pronunțată în Dosarul nr. 9.134/256/2013, **Judecătoria Medgidia a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167 alin. (3) coroborat cu art. 58 alin. (4) din Codul de procedură civilă și art. 48 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Enel Energie” — S.A. din București într-o cauză având ca obiect pretenții — cerere de valoare redusă, respectiv obligarea pârâtei la plata contravalorii energiei electrice furnizate, a penalităților de întârziere și a taxei de deconectare/reconectare.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile criticate sunt contrare drepturilor și intereselor ambelor părți în proces, pe de o parte, reclamantul creditor care promovează acțiunea pentru recuperarea creanței și care nu are certitudinea recuperării acesteia și a cheltuielilor de judecată constând în taxa de timbru și onorariul curatorului, iar, pe de altă parte, pârâtul debitor care, în situația în care cade în pretenții, este obligat să plătească apărări pentru care nu și-a dat consimțământul și care pot fi contrare intereselor acestuia. Astfel, arată că prevederile art. 167 din Codul de procedură civilă, cu excepția alin. (3), garantează, fără discriminare, dreptul la apărare și la un proces echitabil, atât al reclamantului, cât și al pârâtului, însă, sub pretextul dreptului la un proces echitabil și al interzicerii abuzului de drept, se încalcă accesul liber la justiție și este restrânsă exercitarea unor drepturi și libertăți ale părților în litigiu. Legiuitorul însă, prin prevederile criticate, a înțeles să transfere responsabilitatea statului în sarcina reclamantului. De asemenea, prin introducerea în noul Cod de procedură civilă și în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 a prevederilor criticate, legiuitorul intervine în favoarea uneia dintre părți — debitorul obligației contractuale, accesul la justiție al celeilalte părți — creditorul fiind obstrucționat, prin restrângerea exercitării drepturilor rezultând dintr-un raport juridic. Partea care a promovat acțiunea — creditorul — și are interes în continuarea procesului trebuie să plătească pentru apărarea părții adverse — debitorul, care, deși legal citat, nu s-a prezentat în instanță, nu a formulat apărări, nici nu a dovedit că are dreptul să beneficieze de un curator numit de instanță și, pe lângă faptul că i-a produs creditorului un prejudiciu, beneficiază de apărările unui avocat plătit din chiar fondurile creditorului. Astfel, aceasta este interpretarea generală ce rezultă din prevederile art. 48 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, potrivit cărora avansarea remunerației curatorului se face de cealaltă parte când este în interesul continuării procesului, dar și din practica instanțelor de judecată.

6. Consideră că numirea unui curator special în astfel de cauze înseamnă, pe de o parte, încălcarea dreptului reclamantului la un proces echitabil, a accesului liber la justiție și restrângerea exercițiului unor drepturi, iar, pe de altă parte, încălcarea dreptului pârâtului la apărare, prin impunerea unui apărător al intereselor sale, interese pe care apărătorul numit de instanță doar le poate intui, fără a cunoaște adevăratele interese ale părții pe care o reprezintă.

7. Punerea în sarcina creditorului a obligației de plată a curatorului pentru continuarea procesului încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 și 53, în condițiile în care, ca urmare

a citării debitorului prin publicitate, acesta nu s-a prezentat în fața instanței pentru a dovedi citarea sa cu rea-credință și pentru a formula apărările necesare în cauză. În situația în care partea interesată solicită citarea celeilalte părți prin publicitate, cu rea-credință, își asumă riscul exercitării acțiunii sale, respectiv își asumă riscul de a fi obligată la plata cheltuielilor de judecată, amenzi și alte sancțiuni prevăzute de lege. Cu privire la legalitatea îndeplinirii procedurii de citare prin publicitate, autoarea excepției de neconstituționalitate face referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Decizia *Nunes Dias împotriva Portugaliei* din 10 aprilie 2003.

8. Totodată, arată că, pe baza probatoriului propus de către partea reclamantă și având în vedere îndeplinirea procedurii de citare a părții pârâte prin publicitate, după ce au fost epuizate toate sursele de căutare a debitorului, instanța competentă, independentă și imparțială poate pronunța o sentință pe care părțile au posibilitatea să o atace, fără a fi necesară efectuarea unor cheltuieli suplimentare cu plata curatorului special.

9. În continuare, autoarea excepției de neconstituționalitate consideră că, în definitiv, curatorii speciali numiți de instanță sunt aceia cărora le profită dispozițiile textelor atacate. Aceștia sunt cei care își încasează onorariul pentru activitatea desfășurată, în detrimentul părților în litigiu, care au fost ținute de dispoziții neconstituționale să plătească mult prea mult, fie că au câștigat procesul, fie că l-au pierdut, fie partea interesată a renunțat la continuarea procesului din lipsă de fonduri pentru plata curatorului.

10. În situația în care creditorul obține un titlu executoriu, acesta nu poate fi pus în executare silită, de cele mai multe ori din următoarele motive: fie pentru că debitorii nu și-au declarat noul domiciliu/sediu social, deși aveau obligația legală în acest sens, fie a intervenit starea de insolvabilitate/radierea/decesul acestora.

11. În ceea ce privește dreptul la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, autoarea excepției apreciază că și acesta este încălcat prin tergiversarea procesului de către curatorul special al cărui interes este în primul rând justificarea unui onorariu mai mare. Această tergiversare este în defavoarea creditorului în situația obținerii unui titlu executoriu, întrucât în timpul procesului și până la punerea în executare silită poate interveni starea de insolvabilitate și radierea de la registrul comerțului a debitorului persoană juridică, iar în cazul persoanelor fizice poate interveni decesul. Toate aceste consecințe se răsfrâng asupra patrimoniului creditorului, care este sancționat pentru că a fost de bună-credință în raportul juridic dedus judecății.

12. **Judecătoria Medgidia** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 167 alin. (3) coroborat cu art. 58 alin. (4) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 3 august 2012, cu modificările și completările ulterioare, și, în subsidiar, art. 48 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013. În realitate, Curtea reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 58 alin. (4) și art. 167 alin. (3) din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 48 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru. Dispozițiile criticate au următorul cuprins:

— Art. 58 alin. (4) din Codul de procedură civilă: „(4) Remunerarea provizorie a curatorului astfel numit se fixează de instanță, prin încheiere, stabilindu-se totodată și modalitatea de plată. La cererea curatorului, odată cu încredințarea calității sale, ținându-se seama de activitatea desfășurată, remunerația va putea fi majorată.”;

— Art. 167 alin. (3) din Codul de procedură civilă: „Odată cu încuviințarea citării prin publicitate, instanța va numi un curator dintre avocații baroului, potrivit art. 58, care va fi citat la dezbateri pentru reprezentarea intereselor părâtului.”;

— Art. 48 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013: „(1) Avansarea remunerației curatorului special numit de instanță în condițiile art. 58 și 167 din Codul de procedură civilă este în sarcina persoanei ale cărei interese sunt ocrotite prin numirea curatorului.

(2) Instanța poate stabili, prin încheierea prevăzută de art. 58 alin. (4) din Codul de procedură civilă, ca avansarea remunerației curatorului să se facă de cealaltă parte, când o asemenea măsură este în interesul continuării procesului.

(3) Sumele avansate cu titlu de remunerație a curatorului special se includ în cheltuielile de judecată și vor fi puse în sarcina părții care pierde procesul.”

17. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și art. 17 referitor la interzicerea abuzului de drept din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, în raport cu critici și prevederi constituționale similare, respectiv prin Decizia nr. 364 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 22 iulie 2014, Decizia nr. 377 din 26 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 693 din 23 septembrie 2014, și Decizia nr. 455 din 16 septembrie 2014*), nepublicată la data pronunțării prezentei decizii, prin care a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

19. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că instituția curatorului special a fost reglementată în art. 44 din Codul de procedură civilă din 1865, cu rolul de a preveni și înlătura anumite abuzuri ce ar fi putut apărea în exercitarea drepturilor procesuale ale persoanelor prevăzute de aceste dispoziții. Astfel, în caz de urgență, dacă persoana fizică lipsită de capacitatea de exercițiu a drepturilor civile nu avea reprezentant legal, instanța, la cererea părții interesate, putea numi un curator special, care să o reprezinte până la numirea reprezentantului legal, potrivit legii. De asemenea, instanța putea numi un curator special în caz de conflict de interese între reprezentant și cel reprezentat sau când o persoană juridică, chemată să stea în judecată, nu avea reprezentant legal. Aceste dispoziții se aplicau, în mod corespunzător, și persoanelor cu capacitate de exercițiu restrânsă, iar numirea acestor curatori se făcea de instanța competentă să hotărască asupra cererii de chemare în judecată.

20. Prin Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă a fost extinsă instituția curatei speciale. Potrivit art. 58 alin. (1), „În caz de urgență, dacă persoana fizică lipsită de capacitatea de exercițiu a drepturilor civile nu are reprezentant legal, instanța, la cererea părții interesate, va numi un curator special, care să o reprezinte până la numirea reprezentantului legal, potrivit legii. De asemenea, instanța va numi un curator special în caz de conflict de interese între reprezentantul legal și cel reprezentat sau când o persoană juridică ori o entitate dintre cele prevăzute la art. 56 alin. (2), chemată să stea în judecată, nu are reprezentant.” În virtutea art. 58 alin. (3), „Numirea acestor curatori se va face de instanța care judecă procesul, dintre avocații anume desemnați în acest scop de barou pentru fiecare instanță judecătorească. Curatorul special are toate drepturile și obligațiile prevăzute de lege pentru reprezentantul legal”.

21. Astfel, Curtea a reținut că această instituție, astfel cum este legiferată în Codul de procedură civilă, este menită să dea eficiență art. 24 din Constituție, dreptul la apărare fiind asigurat în plenitudinea sa. De asemenea, Curtea a reținut că interesele celor chemați în judecată și care nu au capacitatea de exercițiu a drepturilor civile, intrând în această categorie nu numai minorii și interzișii — persoane fizice, ci și persoanele juridice ori entitățile prevăzute la art. 56 alin. (2) din Codul de procedură civilă, sunt protejate prin instituția curatorului special.

22. Potrivit art. 167 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în situația în care reclamantul învederează, motivat, că, deși a făcut tot ce i-a stat în putință, nu a reușit să afle domiciliul părâtului sau un alt loc unde ar putea fi citat potrivit legii, instanța va putea încuviința citarea acestuia prin publicitate. Ca atare, citarea prin publicitate nu are loc *de plano*, ci este o acțiune subsecventă demersurilor nereușite efectuate în sensul aflării domiciliului părâtului sau a unui alt loc unde ar putea fi citat potrivit legii.

23. Într-o astfel de situație, instanța va putea încuviința, potrivit art. 167 alin. (1) din Codul de procedură civilă, citarea părâtului prin publicitate, rămânând la aprecierea instanței dacă recurge la această posibilitate. Însă, în cazul în care instanța încuviințează citarea părții pârâte prin publicitate, este obligată să numească un curator dintre avocații baroului, potrivit art. 58 din același Cod, care va fi citat la dezbateri pentru reprezentarea intereselor părâtului [art. 167 alin. (3) „Odată cu încuviințarea citării prin publicitate, instanța va numi un curator dintre avocații

*) Decizia Curții Constituționale nr. 455 din 16 septembrie 2014 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 821 din 11 noiembrie 2014.

baroului, potrivit art. 58, care va fi citat la debateri pentru reprezentarea intereselor părâtului”]. Astfel, legiuitorul a extins protecția prevăzută la art. 58 alin. (1) din Codul de procedură civilă și asupra celor chemați în judecată și al căror domiciliu, cu toate eforturile depuse, nu a putut fi identificat.

24. Însă, în acest context, trebuie avute în vedere dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 719 din 12 octombrie 2011, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii societăților nr. 31/1990, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu modificările ulterioare, ale Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 31 ianuarie 2000, cu modificările și completările ulterioare, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 25 aprilie 2008, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 6 mai 1991, cu modificările ulterioare, precum și alte acte normative care reglementează obligația legală a persoanelor fizice și a persoanelor juridice de a aduce la cunoștința autorităților însărcinate cu evidența persoanelor fizice/juridice schimbarea domiciliului/reședinței ori, după caz, a sediului.

25. Potrivit art. 48 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, avansarea remunerației curatorului special numit de instanță în condițiile art. 58 și 167 din Codul de procedură civilă este în sarcina persoanei ale cărei interese sunt ocrotite prin numirea curatorului. Instanța poate stabili însă, prin

încheierea prevăzută de art. 58 alin. (4) din Codul de procedură civilă, ca avansarea remunerației curatorului să se facă de cealaltă parte, când o asemenea măsură este în interesul continuării procesului. În mod excepțional, în cazuri urgente, care nu suferă amânare, instanța va încuviința avansarea remunerației cuvenite curatorului special din bugetul statului, iar sumele avansate din bugetul statului cu titlu de remunerație pentru curatorul special constituie cheltuieli judiciare și vor fi puse în sarcina părții care pierde procesul [art. 49 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013]. Partea care avansează sumele cu titlu de remunerație a curatorului special are protecția drepturilor procesuale, nefiindu-i limitat accesul la justiție, întrucât la finalul judecății aceste sume ce reprezintă remunerația curatorului special se includ în cheltuielile de judecată și vor fi puse în sarcina părții care pierde procesul [art. 48 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013]. Având în vedere cele expuse, prevederile criticate nu aduc atingere dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1) și art. 24 din Legea fundamentală, fiind o transpunere a dispozițiilor constituționale privind garantarea dreptului la apărare, și nu o piedică împotriva accesului la justiție, aplicându-se deopotrivă tuturor celor aflați în ipoteza normelor referitoare la instituția curatei speciale.

26. Pentru argumentele expuse, Curtea nu a reținut încălcarea prevederilor art. 21 și art. 24 din Constituția României, precum și ale art. 6 și art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest context, Curtea constată că dispozițiile constituționale ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi prevăzute de Legea fundamentală nu sunt incidente în cauză.

27. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „Enel Energie” — S.A. din București în Dosarul nr. 9.134/256/2013 al Judecătorei Medgidia și constată că dispozițiile art. 58 alin. (4) și art. 167 alin. (3) din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 48 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Medgidia și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 octombrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN

pentru modificarea și completarea Normelor metodologice privind exercitarea auditului public intern în Ministerul Apărării Naționale, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M. 67/2014

Pentru aplicarea prevederilor art. 9 și 13 din Legea nr. 672/2002 privind auditul public intern, republicată, cu modificările ulterioare,

în baza prevederilor art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 554/2014 pentru aprobarea Normelor privind înființarea comitetelor de audit intern,

având în vedere Avizul nr. 94 din 18 noiembrie 2014 al Unității Centrale de Armonizare pentru Auditul Public Intern din cadrul Ministerului Finanțelor Publice,

în temeiul prevederilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, cu modificările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. I. — Normele metodologice privind exercitarea auditului public intern în Ministerul Apărării Naționale, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.67/2014, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 463 și 463 bis din 25 iunie 2014, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 12 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 12. — (1) Comitetul de audit intern al Ministerului Apărării Naționale se înființează și funcționează pe lângă Direcția audit intern, ca organism cu caracter consultativ, având ca scop să faciliteze relația dintre Direcția audit intern și conducerea Ministerului Apărării Naționale, pentru îmbunătățirea activității de audit public intern.

(2) În realizarea obiectivelor sale, Comitetul de audit intern al Ministerului Apărării Naționale îndeplinește atribuțiile prevăzute la art. 10 din Legea nr. 672/2002, republicată, cu modificările ulterioare.

(3) Avizele și opiniile emise de Comitetul de audit intern al Ministerului Apărării Naționale se adoptă cu majoritatea simplă a voturilor membrilor.

(4) Opiniile Comitetului de audit intern al Ministerului Apărării Naționale asupra recomandărilor formulate de auditorii interni se emit pe baza analizei informațiilor cuprinse în rapoartele periodice înaintate de către șeful Direcției audit intern ministrului apărării naționale, iar în cazul recomandărilor care nu au fost acceptate de ministrul apărării naționale, pe baza documentației prezentate de către Direcția audit intern.”

2. După articolul 12 se introduc cinci noi articole, articolele 12¹—12⁵, cu următorul cuprins:

„Art. 12¹. — (1) Comitetul de audit intern al Ministerului Apărării Naționale cuprinde 5 membri, numiți de ministrul apărării naționale cu respectarea componenței prevăzute la art. 9 din Legea nr. 672/2002, republicată, cu modificările ulterioare.

(2) Mandatul membrilor Comitetului de audit intern al Ministerului Apărării Naționale este de 3 ani de la data numirii și se poate reînnoi o singură dată.

Art. 12². — Nominalizarea membrilor în Comitetul de audit intern al Ministerului Apărării Naționale se face prin parcurgerea următoarelor etape:

a) aprobarea de către ministrul apărării naționale, la propunerea Direcției audit intern, a criteriilor de selectare a instituțiilor publice centrale în vederea transmiterii scrisorilor de

intenție pentru selectarea auditorilor interni în Comitetul de audit intern al Ministerului Apărării Naționale;

b) transmiterea de către Ministerul Apărării Naționale, prin Direcția audit intern, a scrisorilor de intenție adresate instituțiilor publice centrale care îndeplinesc criteriile prevăzute la lit. a) pentru selectarea auditorilor interni în Comitetul de audit intern al Ministerului Apărării Naționale;

c) solicitarea de către Direcția audit intern a propunerilor de specialiști din structurile centrale, structurile și forțele subordonate acestora din Ministerul Apărării Naționale, în vederea selectării lor ca membri în Comitetul de audit intern al Ministerului Apărării Naționale, cu respectarea condițiilor prevăzute la art. 9 alin. (2) lit. b) și alin. (4) din Legea nr. 672/2002, republicată, cu modificările ulterioare;

d) elaborarea de către Direcția audit intern a documentației privind selectarea și desemnarea membrilor Comitetului de audit intern al Ministerului Apărării Naționale;

e) numirea membrilor Comitetului de audit intern al Ministerului Apărării Naționale, prin ordin al ministrului apărării naționale, pe baza propunerilor șefului Direcției audit intern și a documentației prevăzute la lit. d).

Art. 12³. — (1) Calitatea de membru în Comitetul de audit intern al Ministerului Apărării Naționale încetează în situațiile prevăzute la art. 8 alin. (1) din Normele privind înființarea comitetelor de Audit intern, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 554/2014.

(2) Constatarea situațiilor prevăzute la alin. (1) este de competența președintelui Comitetului de audit intern al Ministerului Apărării Naționale, care le aduce la cunoștința ministrului apărării naționale, prin șeful Direcției audit intern.

(3) Încetarea calității de membru în situațiile prevăzute la alin. (1) se dispune prin ordin al ministrului apărării naționale.

(4) Locul de membru în Comitetul de audit intern al Ministerului Apărării Naționale, devenit vacant, se ocupă după procedura utilizată la numire, la inițiativa Direcției audit intern.

Art. 12⁴. — (1) Activitatea Comitetului de audit intern al Ministerului Apărării Naționale se desfășoară în baza Regulamentului de organizare și funcționare, care se aprobă de plenul acestuia, cu o majoritate simplă de voturi.

(2) Comitetul de audit intern al Ministerului Apărării Naționale își analizează activitatea și evaluează propria eficiență prin elaborarea unui raport anual de activitate, pe care îl transmite

Direcției audit intern, în vederea prelucrării informațiilor și cuprinderii lor în Raportul anual al activității de audit public intern în Ministerul Apărării Naționale.

(3) Pentru asigurarea secretariatului tehnic al Comitetului de audit intern al Ministerului Apărării Naționale, șeful Direcției audit intern nominalizează o persoană din cadrul Direcției audit intern.

(4) Principalele atribuții ale persoanei care asigură realizarea activităților de secretariat pentru Comitetul de audit intern al Ministerului Apărării Naționale sunt cele prevăzute la art. 15 alin. (2) din Normele privind înființarea comitetelor de audit intern, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 554/2014.

(5) Procesele-verbale ale ședințelor Comitetului de audit intern al Ministerului Apărării Naționale se păstrează, în original, la Direcția audit intern.

Art. 12⁵. — (1) Comitetul de audit intern al Ministerului Apărării Naționale se întrunește de două ori pe an, în ședințe ordinare, sau ori de câte ori este nevoie, în ședințe extraordinare, numai pentru realizarea atribuțiilor prevăzute la art. 10 lit. b), d) și f) din Legea nr. 672/2002, republicată, cu modificările ulterioare.

(2) Plata indemnizației de ședință a membrilor Comitetului de audit intern al Ministerului Apărării Naționale, prevăzută la art. 9 alin. (9) din Legea nr. 672/2002, republicată, cu modificările ulterioare, se efectuează de către Direcția financiar-contabilă, pe baza documentelor justificative transmise de către Direcția audit intern.”

3. Articolul 125 se abrogă.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apărării naționale,

Mircea Dușa

București, 9 decembrie 2014.

Nr. M.127.

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului apărării naționale nr. M.36/2009 privind aprobarea bunurilor și serviciilor ce se pot pune la dispoziția forțelor armate străine care intră, staționează, desfășoară operațiuni sau tranzitează teritoriul României

Pentru aplicarea prevederilor art. 32 din Legea nr. 291/2007 privind intrarea, staționarea, desfășurarea de operațiuni sau tranzitul forțelor armate străine pe teritoriul României, republicată,

în temeiul prevederilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, cu modificările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.36/2009 privind aprobarea bunurilor și serviciilor ce se pot pune la dispoziția forțelor armate străine care intră, staționează, desfășoară operațiuni sau tranzitează teritoriul României, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 245 din 13 aprilie 2009, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 9 va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — Anexele nr. 1—4 fac parte integrantă din prezentul ordin.”

2. Anexa nr. 3 se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apărării naționale,

Mircea Dușa

București, 9 decembrie 2014.

Nr. M.128.

FORMULAR STANDARD NATO PENTRU DECLARAȚIE DE CERINȚE/STATEMENT OR REQUIREMENTS (SOR)

STATEMENT OF REQUIREMENTS (SOR)		Operation:		Page 1 of
Initial ☐	Final ☐	Change ☐	Administrative Data:	
INITIATOR		HOST NATION RESPONSE		
1. Requisition number and date:		5.a. Payment to be received by:		
2. Support Agreement:		5.b. Account number:		
3.a. Type of Support Required:		5.c. Address:		
Support Services		5.d. Tel., Fax:		
Note:		6.a. Supplying Party/Unit:		
3.b. Likely Timescale:		6.b. POC authorized to accept changes to SOR:		
From:	Name/Rank:			
To:	Address:			
3.c. Requested Location:		Tel., Fax:		
4.a. From (Receiving/initiating Party)		7.a. To (Supplying Party)		
4.c. Nation		7.c. Nation		
4.b. Receiving Official (Initiator)		7.b. Supplying Official:		
Name/Rank:		Name/Rank:		
Address, Tel., Fax:		Address, Tel., Fax:		
Signature & Date		Signature & Date		
10.a. For (Requesting/Accepting Party)		10.c. Nation		
10.b. Requesting Official (Authorizer)				
Name/Rank:		Name/Rank:		
Address, Tel., Fax:		Address, Tel., Fax:		
Signature & Date		Signature & Date		
15. Unit cost		16. Total Cost Estimate		
17. Method of Reimbursement		18. Qty Received		
19. Remarks				
11. Number		12. Requirement (Include start and end date if different from 3.b.)		
13. Qty		14. Unit of Issue		
15. Unit cost		16. Total Cost Estimate		
17. Method of Reimbursement		18. Qty Received		
19. Remarks				
SUPPORT REQUIRED		SUPPORT OFFERED		

DECLARAȚIA DE CERINȚE (SOR)		Operația:		Pag. 1 din
Inițială ☐	Finală ☐	Date administrative:		
INIȚIATOR		RĂSPUNSUL NAȚIUNII GAZDĂ		
1. Nr./data solicitării:		8.a. Plata se execută de:		
2. Acord de sprijin / Înțelegere de aplicare:		8.b. Adresa:		
3.a. Tipul de sprijin solicitat:		8.c. Tel., fax:		
Servicii de sprijin		9.a. Partea/unitatea primitoare (utilizator):		
<u>Note:</u>		9.b. POC autorizată să solicite modificări:		
3.b. Perioada probabilă: De la: _____ La: _____		Nume/Grad: _____ Adresa: _____ Tel., fax: _____		
3.c. Locația solicitată:		10.a. Pentru (partea care solicită/acceptă) _____ 10.c. Națunea _____		
4.a. De la (partea beneficiară/inițiator)		7.c. Națunea _____		
4.b. Persoana autorizată ca beneficiar (inițiator)		7.b. Persoana autorizată ca furnizor:		
Nume/Grad: _____		Nume/Grad: _____		
Adresa, tel., fax: _____		Adresa, tel., fax: _____		
Semnătura și data: _____		Semnătura și data: _____		
SPRIJIN SOLICITAT		SPRIJIN OFERIT		
11. Nr. crt.	12. Cerința (inclusiv perioada dacă aceasta diferă de 3.b.)	13. Cant.	14. U/M	15. Cost unitar
				16. Cost total estimat
				17. Metoda de rambursare
				18. Cant. primită
				19. Observații

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

ORDIN**privind modificarea art. 6 din Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 64/2007 pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind organizarea și desfășurarea activității de control oficial sanitar-veterinar efectuat de către personalul de specialitate în unitățile care produc alimente de origine animală**

Văzând Referatul de aprobare nr. 4.769 din 2 decembrie 2014, întocmit de Direcția siguranța alimentelor de origine animală din cadrul Direcției generale sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor,

având în vedere prevederile Regulamentului (CE) nr. 882/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind controalele oficiale efectuate pentru a asigura verificarea conformității cu legislația privind hrana pentru animale și produsele alimentare și cu normele de sănătate animală și de bunăstare a animalelor, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (3) și al art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. I. — Articolul 6 din Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 64/2007 pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind organizarea și desfășurarea activității de control oficial sanitar-veterinar efectuat de către personalul de specialitate în unitățile care produc alimente de origine animală, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 202 din 26 martie 2007, cu

modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și se aplică până la data de 31 decembrie 2015.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

Csutak Nagy Laszlo

București, 11 decembrie 2014.

Nr. 194.

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

ORDIN**privind modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 113/2008 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru organizarea și desfășurarea activității de control oficial în unitățile de prelucrare, procesare, depozitare, transport, valorificare și comercializare a produselor și subproduselor alimentare de origine nonanimală**

Văzând Referatul de aprobare nr. 1.574 din 7 noiembrie 2014 al Direcției generale sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

având în vedere prevederile art. 10 lit. b), ale art. 18 alin. (5) și ale art. 48 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile Regulamentului (CE) nr. 882/2004 al Parlamentului European și Consiliului din 29 aprilie 2004 privind controalele oficiale efectuate pentru a asigura verificarea conformității cu legislația privind hrana pentru animale și produsele alimentare și cu normele de sănătate și de bunăstare a animalelor, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 113/2008 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru organizarea și desfășurarea activității de control oficial în unitățile de prelucrare, procesare, depozitare, transport, valorificare și comercializare a produselor și subproduselor alimentare de origine nonanimală, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 29 decembrie 2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 4, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Prezentul ordin se aplică până la data de 31 decembrie 2015.”

2. La instrucțiuni, articolul 15 va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — (1) Neplata în termenul prevăzut la art. 10 a sumelor calculate pentru activitatea de control oficial atrage perceperea unor penalități de 0,25% din suma de plată restantă, pentru fiecare zi de întârziere, de la data la care obligația de plată a sumei a devenit scadentă până la achitarea integrală a sumei, inclusiv ziua plății.

(2) Neplata sumelor calculate pentru două activități de control oficial, desfășurate de inspectorii autorității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, atrage suspendarea activității operatorului economic în cauză până la plata integrală a sumelor restante, inclusiv a penalităților prevăzute la alin. (1).

(3) Dacă o unitate de prelucrare, procesare, depozitare sau valorificare a produselor și subproduselor alimentare de origine nonanimală deține mai multe puncte de lucru și unul dintre acestea cumulează două activități de control oficial neplătite, suspendarea activității și recuperarea sumelor prevăzute la alin. (1) și (2) se aplică punctului de lucru în cauză.”

3. La anexa nr. 3 la instrucțiuni, punctul VI va avea următorul cuprins:

„VI. Măsuri, sancțiuni

În funcție de situația existentă la fața locului și de rezultatele analizelor de laborator, se aplică măsurile corespunzătoare, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 984/2005

privind stabilirea și sancționarea contravențiilor la normele sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor, cu modificările și completările ulterioare, și ale Ordinului președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 111/2008 privind aprobarea Normei sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor privind procedura de înregistrare sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor a activităților de obținere și de vânzare directă și/sau cu amănuntul a produselor alimentare de origine animală sau nonanimală, precum și a activităților de producție, procesare, depozitare, transport și comercializare a produselor alimentare de origine nonanimală, cu modificările și completările ulterioare, de către inspecții ai autorității naționale sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor din cadrul serviciului/biroului/compartimentului control oficial siguranța alimentelor al direcției sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor județene, respectiv a municipiului București, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, precum și de către alte persoane împuternicite prin ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor.

Astfel, pot fi dispuse:

- a) aplicarea de sancțiuni;
- b) confiscarea în vederea distrugerii produselor improprii consumului uman;
- c) reținerea oficială;
- d) propunerea de suspendare a activității, închiderea unității.

În situația în care, în urma activităților de supraveghere, inspecție și control, se constată că operatorii economici încalcă alte prevederi legale legate de producția, depozitarea, transportul sau comercializarea alimentelor și furajelor care nu țin de legislația privind siguranța alimentelor și furajelor, autoritatea sanitar-veterinară și pentru siguranța alimentelor va notifica autorităților competente să sancționeze respectivele fapte.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

Csutak Nagy Laszlo

MINISTERUL MEDIULUI ȘI SCHIMBĂRILOR CLIMATICE
DEPARTAMENTUL PENTRU APE, PĂDURI ȘI PISCICULTURĂ

O R D I N

pentru modificarea anexei nr. 7 la Regulamentul privind atribuirea dreptului de gestionare a faunei cinegetice, aprobat prin Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 1.221/2010

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 73.521/VM din 3 decembrie 2014 al Serviciului Inspekția și managementul resurselor cinegetice,
în temeiul art. 1 lit. b) și art. 6 alin. (1) lit. b) și alin. (4) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, cu modificările și completările ulterioare,
în baza prevederilor art. 6 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 428/2013 privind organizarea și funcționarea Departamentului pentru ape, păduri și piscicultură, precum și pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 48/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice și pentru modificarea unor acte normative în domeniul mediului și schimbărilor climatice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul delegat pentru ape, păduri și piscicultură emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 7 la Regulamentul privind atribuirea dreptului de gestionare a faunei cinegetice, aprobat prin Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 1.221/2010, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 608 din 27 august 2010, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa la prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul delegat pentru ape, păduri și piscicultură,
Adriana Doina Pană

București, 8 decembrie 2014.
Nr. 982.

ANEXĂ
(Anexa nr. 7 la regulament)

Componența nominală a comisiei de analiză a contestațiilor

1. Achim Dan — președinte
2. Enache Laura Mădălina — membru
3. Pițu Virgil — membru

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

